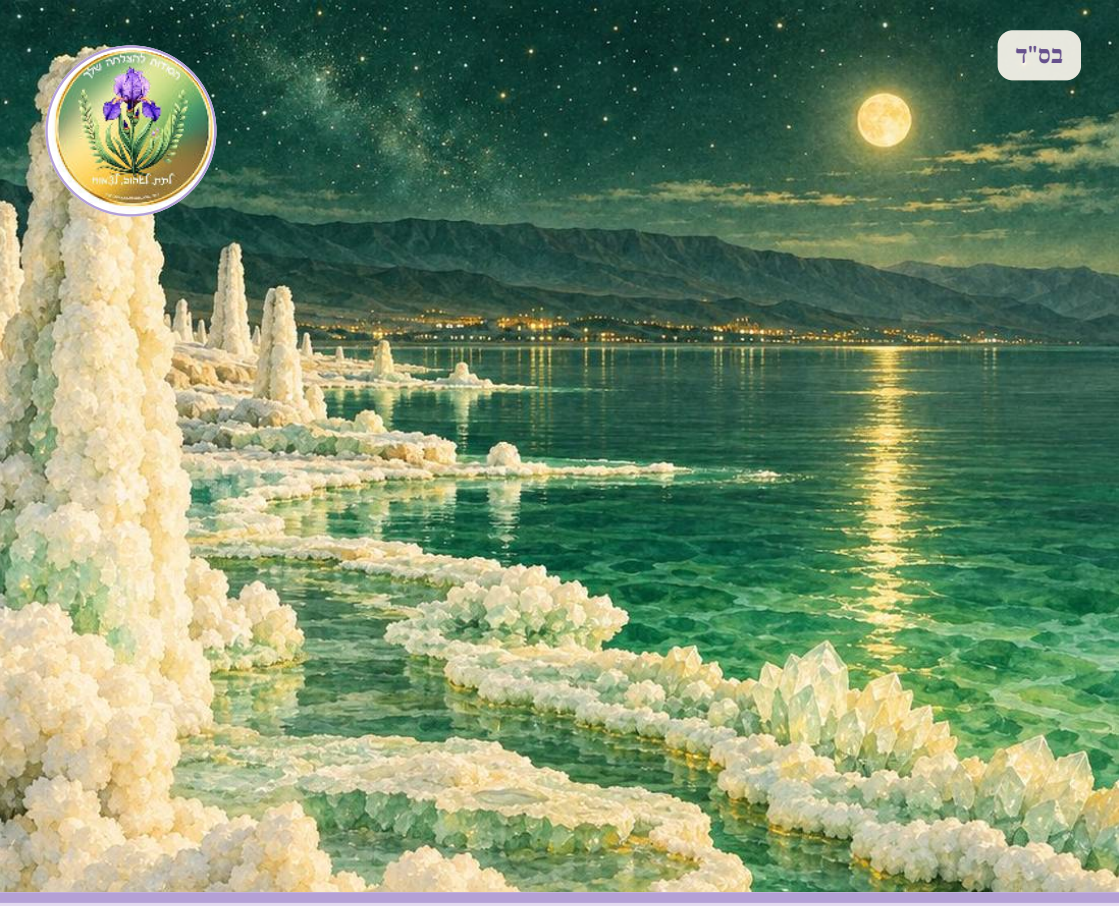
בס"ד

פרשת ויקרא

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

הסודות להצלחה שלך

www.yoursuccesstoolbox.com

תוכן העניינים

שחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני ה',... 13

ברכת הרב וסיום 16

בס"ד

פרשת ויקרא

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

השראה שבועית-קלפים לפרשת ויקרא-קריאה פנימה

וַיִּקְרָא, אֶל-מֹשֶׁה; וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו, מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר.

שאלו רבותינו למה כתוב ויקרא ואחר כך וידבר ? למה כפל הלשון ? ובתחילה לא כתוב שם השם, ולא פרש מי הוא הקורא ? מי זה שקרא ?

המפרשים אומרים: שהרי משה רבינו היה עומד בחוץ ביום אחד לחודש ניסן. ואיתו אהרן הכהן אחיו ונדב ואביהוא ו 70 זקנים. וכל ישראל אחריהם, אחרי שהקימו את המשכן. הוא היה עומד בחוץ. וכבוד ה' היה מלא את המשכן. המשכן היה מלא מכבודו של ה' יתברך. אם כן, ויקרא אל משה. מה זה ויקרא ? אלא בא לומר לך שרק הוא שמע !

המדרש שואל: וזה כי הפעם הראשונה שה' קורא את משה ? ולמה האלף זעירה ? המדרש אומר: משה רבינו עניו מכל האדם אשר על פני האדמה. אמר: מי אני, שהקב"ה יקרא לי. חשב את עצמו הקטן שבישראל. איך אני אכתוב שהקב"ה קורא לי ? לכן, כתב א' קטנה. גם בפרשת יתרו יש ויקרא אל משה בראש ההר. שם לא כתוב א' זעירה. למה ? אלא התירוץ הוא: שם כולם שמעו שהקב"ה קרא למשה. אבל כאן אף אחד לא ידע שהקב"ה קרא לו.

יש דומה לזה, בגמרא מובא, ר' אלעזר היה איתו רבי יוחנן, הם סיימו את הלימוד לאחר 15 שנה שלמדו ברצף 5 שנים מקרא, 5 שנים משנה, 5 שנים תלמוד. הם חשבו ללכת לעשות עסקים כדי להתפרנס. היו רעבים, הוציאו את האוכל שלהם בצניעות ונטלו ידיים לאכול. והנה ר' יוחנן שומע ששני מלאכים מאחרי גבו אחד

אומר לשני "בוא תראה את אלה עזבו חיי עולם ועוסקים בחיי שעה. בו נזרוק עליהם את גל האבנים ונקבור אותם חיים. המלאך השני אמר לו: אל תעשה את זה. יש אחד מהם שיהיה גדול בתורה ויהיה ראש ישיבה. שאל ר' יוחנן את ר' אלעזר: אתה שמעת איזה קולות. אז הוא הבין שמדובר בו. אז הוא חזרתי בי התחרטתי אני חוזר למקומי. חזר ר' יוחנן והתמנה אחר כך לראש ישיבה. יש דבר כזה שיורדת בת קול מן השמיים שמיועדת לאיזה מישהו ורק הוא שומע.

כיוון שהבת קול היתה מיועדת רק למשה רבינו, לכן הוא עשה את האלף זעירה.

הגמרא במסכת סוטה, למעשה זה משנה, מתארת, רבינו יהודה הנשיא היה מאד עניו. ר' יוסף אמר: אל תזכיר את המילה ענווה כשאני נמצא בדור. וכלם היו תמהים, איך ר' יוסף אומר שהוא עניו ? לא מובן. יכול אדם לגבי כל מידה האם הן נמצאות בו או לא ? כעס, נדיבות, סבלנות. חוץ ממידת ענווה. מי שחושב שהוא עניו זה כבר פסול. היה בחור אחד בליטא שלא מצאו לו שידוך. כל נערה שהביאו לו מצא בה פסול. 1000 בנות בטל. היה שדכן אחד שטיפל בו. ונמאס לו. אמר לו: תשמע כתוב במשנה "כל הפוסל במומו פוסל." תשמע 6 חודשים אל תלמד כלום רק מוסר. וכל מוסר על ענווה תלמד ותקיים את מה שכתוב. אחרי 6 חודשים תבוא אלי. בלי חופשות תלמד. 12 שעות ביום מוסר. למד וידע בע"פ. עוזר לזקנים לזקנות, מתנדב, בשפלות. את המעשה הזה כתב ר' חיים מוולוז'ין. ואז הוא חזר לשדכן, והוא הביא לו הנערה הראשונה שהוא הציע לו. את זאת אתה רוצה שאקח ? זאת לפני שהייתי עניו לא רציתי אותה אז עכשיו שאני עניו אני ארצה אותה ? אוי ואוי על הענווה שלך !

עניו לא מחזיק מעצמו מאומה.

אברהם אבינו: ואנכי עפר ואפר.

דוד המלך: ואנכי תולעת ולא איש

משה רבינו: ונחנו מה.

סימנם אדם.

בן זומא אומר איזו הוא חכם ? הלומד מכל אדם. אדם: אברהם דוד משה. אלה שלושתם הוכתרו בענווה. זו מידה שצריך לעבוד עליה.

- **אז נחזור לר' יוסף. איך הוא אומר דבר כזה ?**

חס ושלום שהוא אמר דבר כזה. ר' יוסף היה ראש ישיבת פומפדיתא, ולמדנו שבבל זו בגדד של היום. באותה עיר היו 3 ישיבות: סורא, נהרדיעא והיתה פומפדיתא. ראש ישיבת סורא היה רב הונא, ראש ישיבת נהר דיעא היה רבא. ור' יוסף היה גאון גדול, היה נקרא סיני. הוא הבין שלא מגיע לו להיות ראש ישיבה, אז ראש ישיבה היה מלך, מלאך. אז ר' יוסף אמר: אל תגיד שיש ענווה, כל הדור שלי עניו, כל החברים, כל הרבנים שלי הם ענווים, עובדה שהם בחרו אותי שאני לא נחשב.

הכתב סופר, בנו של החתם סופר, 3 דברים בקש רבא מהקב"ה:

חכמתו של רב הונא.

נתנו לו.

דבר שני, עושרו של ר' חסדא.

נתנו לו.

ענווה של בנו של רבא.

את זה לא נתנו לו.

◆ **למה ?**

להיות עניו כשיש לך חכמה ועושר זה דבר גדול. זה באמת יקרא עניו. הכתב סופר אומר: נתנו לו והוא לא הרגיש שנתנו לו. כי ברגע שיודע על עצמו שהוא עניו הוא לא עניו.

היה מעשה אחד של תלמיד חכם שהקפיד להתנהג בענווה. כל דבר של כבוד ברח ממנו. החתם סופר ראה שזה אובססיבי, אז הוא אמר לו: אל תראה את עצמך כזה גדול שאתה רואה את עצמך כזה קטן. מתאים לאדם גדול שיעשה את עצמו קטן, שיקטין את עצמו.

דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, אָדָם כִּי-יַקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן, לַהשם מִן-הַבְּהֵמָה, מִן-הַבָּקָר וּמִן-הַצֹּאן, תַּקְרִיבוּ, אֶת-קָרְבַּנְכֶם.

◆ **אור החיים כותב: למה צוותה התורה להקריב קרבן ?**

הגויים עושים את עצמם רחמנים. תזהר מהם. תראה את המצרים, מי האלוקים שלהם ? טלה. וכן הבקר והצאן. למה לא היו שוחטים אותם ? צער בעלי חיים. אבל 150 ילד היה שוחט פרעה ביום ורוחץ בדמם. כאילו, הוא רוצה להיות ענוותן. אל תאמין בהם. עד היום ההודים ככה. אם פרה עוברת בכביש אפילו רכבת צריכה לעצור.

לכן, הגמרא אמרה: אל תצדק הרבה ואל תפשע הרבה.

שאול רחם על אגג, סופו שהרג את הכהנים. כל המרחם על רשעים סופו להתאכזר על הצדיקים. אדם צריך לעשות מה שהתורה צוותה אותנו. לכן, אדם מקריב קרבן. מה יש בקרבן ? ר' משה בן נחמני כותב: שיחשוב האדם בשעת הקרבן כאילו זה נעשה בו. כנ"ל לגבי הכפרות ביום הכיפורים. מה העניין בתרנגול ? כאשר אתה לוקח אותו לשחיטה זה הרג, אתה זורק אותו זה סקילה, אח"כ אתה לוקח את הדם ואת החלב זה שריפה. אחר כך השוחט כדי לשחוט חייב למתוח את הגרון ולמשוך את הסימנים שהם הקנה והוושט כדי שישחט רוב שניים. אחרת זו טריפה. ואז זה כמו חנק. אומר לו הכהן תסתכל טוב, זה במקומך !

הרמב"ם, כתב טעם אחר: "ולא יזבחו עוד השעירים אשר המה זובחים."

מה פירוש "אשר המה זובחים ?" אז היו כולם עובדי אלילים והיו מקריבים למזלות או לשדים. אל תזבח עוד לשדים ולמזלות אלא רק לקב"ה.

הכלי יקר: מה זה מכם ? מה מקריבים אדם ? אלא ממון האדם. מכם ולא מן הגזול ! אסור לגנוב ולהביא קרבן. בגמרא כתוב ולא מן הגזול ? דרך העולם, הוא גונב הרבה כסף, וכדי לכפר לוקח מעשר לצדקה. כאילו הוא מתחלק עם הצדקה. באה התורה ואומרת לא מן הגזול ! הקב"ה שונא גזל ! הגזל מקטרג בראש כולם. לא נחתם גזר דינם של דור המבול אלא על הגזל.

יש מדרש פליאה. יש ספר כזה שנקרא מדרש פליאה. יש בו מדרשים שקשה להבינם. שם כתוב על "אדם כי יקריב מכם" "הבן יקיר לי אפריים". מה הקשר ?

דבר ידוע שאם חס ושלום אדם חטא נגד המלך. אין המלך יכול למחול. אבל, אב שמחל על כבודו כבודו מחול. הקב"ה יש לו דין מלך ודין אב. פעם אנחנו נקראים בנים ופעם אנחנו נקראים עבדים. "כרחם אב על בנים." "כי לי בני ישראל עבדים"...

אם הוא מלך ואנחנו עובדים אותו כעבדים זה בעייתי, יותר טוב שנעבוד אותו כבנים.

אנטיגנוס איש סוכו היה אומר: אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב כדי לקבל פרס אלא כעבדים שמשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס. עבד עובד את אדוניו לא מפני שהוא אוהב אותו אלא כדי שיתן לו לאכול ולשתות ויגן עליו. אבל בן ? אני לא מדבר על הבן של היום, ה' ישמור. אני מדבר על בן שאבא שלו הביא אותו בקדושה ובטהרה ויש לו דרך ארץ ויראת כבוד. הוא עובד את אבא שלו לשום מטרה. אוהב אותו לחלוטין. לכן הזהירה אותנו התורה לעבוד את ה' כבן. לא שמא יעניש אותי ולא שלא יעניש אותי בעולם הבא, ולא לשכר בעולם הזה, ולא לשכר בעולם הבא. לא שכר ועונש בעולם הזה ולא שכר ועונש לעולם הבא. לא ! אלא לעשות את רצונו. לגרום לו לנחת רוח. לא מתוך אינטרס. כמו בן. לא ירגיש צער שהאב מבקש ממנו משהו אפילו אם זה כרוך בהליכה במדברות. לא עשיתי כלום למען אבא שלי. לא עשיתי כלום. לאבא שלי מגיע הרבה יותר.

אומר הרב המעבר יבוק: מי שעובד את ה' דרגת בן השכר שלו מהקב"ה. ומי שעובד את ה' דרגת עבד, השכר שלו ע"י המלאכים.

- **מה ההבדל ביניהם ?**

זה לא אותו השכר. כשהשכר ניתן ע"י המלאכים, אז הם מדקדקים שמגיע לו לפי הספר. בדיוק.

אצל הקב"ה, כשהוא נותן, נותן בעין יפה. בהרחבה. כדאי לעבוד את ה' במדרגת בן ולא עבד.

נחזור כעת, למדרש פליאה. איך זה קשור למדרש פליאה ? איך זה קשור להקרבת הקרבן ? איך זה קשור ל"הבן יקיר לי אפריים" ?

שתהיה בבחינת בן. ואז הקרבן מועיל. אבא אני חטאתי אני מבקש סליחה. אני יותר לא אעשה זאת. אבל אם זה מלך, זו בעייה, המלך לא יכול למחול. אבל האבא יכול למחול. לכן אמר המדרש: אדם כי יקריב מכם קרבן, הבן יקיר לי אפריים. אב שמחל על כבודו כבודו מחול.

הזוהר הקדוש על הפרשה שלנו אומר: שיש פה 3 סוגי קרבנות בפרשה הזו:

מן הבהמה, מן הבקר, מן הצאן.

עשיר מביא פרה עגל.

בינוני מביא עז או כבש.

ואם מן העוף....או בני היונה ...

יונה לא מחליפה את בן זוגה לעולם.

עשיר גם כשעושה עבירה עושה זאת בגסות. ולכן, עליו להביא בהמה גסה שעולה הרבה כסף. הבינוני עושה את העבירה חצי חצי אז תביא כבש. אבל העני, מסכן, עד שעשה עוון זה מתוך אונס גדול, זה מביא עוף שעולה מעט.

וְשִׁסַּע אֹתוֹ בִּכְנָפָיו, לֹא יַבְדִּיל, וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה, עַל-הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל-הָאֵשׁ: עֹלָה הוּא, אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ-לַהשם

אמר ר' יוחנן: אפילו הדיוט יודע, שריח כנפיים קשה. וכאן התורה צוותה, לקרוע את הכנפיים ולהקריב אותם. מה קורה פה ? אומר ר' יוחנן. ריח לא טוב. למה צריך להביא את הכנפיים על המזבח ? בגלל שזה מנחת עני. והקב"ה אפילו שיש לזה ריח לא טוב הקב"ה אוהב את זה.

אגריפס המלך, היה אדומי שהתגייר ומלך עלינו בזמן בית שני. פעם אחת הוא קרא טוב את הפרשה הזאת והחליט שהוא לבד ביום אחד יקריב קרבנות. קרא לכהן הגדול ואמר לו: אתה לא מקבל קרבן מאף אחד. הביא 1000 עולות, כבשים, עיזים, צאן בקר, כולם עם חותמת של הכהן שאין בהם מום. והנה הגיע עני. והכהן אמר לו שהוא לא מקריב היום. העני הזה היה כל יום בתום יום עבודה קונה שתי יונות, אחת לביתו ואחת מקריב לבית המקדש. כל יום היו אוכלים יונה. העני הזה עומד שם עם היונות שלו. בסוף יצא הכהן הגדול והסביר לו: שהוא קבל פקודה מאגריפס המלך ואסור לו להקריב שום קרבן היום. מה ענה לו העני: אתה צודק, אבל שתדע שזה על צווארך. אני והילדים שלי חיים על הקרבן הזה שאני מקריב. לבסוף, הסכים הכהן בשקט והקריב את היונה. ואמר לו לך הביתה ואל תספר לאף אחד. הגיע המלך אגריפס עם צלמים הקריב את כל הקרבנות והלך הביתה. עשה סעודה גדולה, והלך לישון. בלילה הגיע אליו המלאך גבריאל: באה היונה של העני ובלעה לך את כל ה1000 קרבנות שהקרבת. התעורר שטוף זיעה. הלך בבוקר לכהן ושאל אותו האם הוא הקריב את כל הקרבנות שלו ? וודאי. אולי טעית ? לא ! מה זה אמרו לי בחלום עני ויונה. ואז הכהן ספר לו. מכאן תראה שהקב"ה חפץ בקרבן העני יותר משל מישהו אחר.

היה עשיר אחד שהגיע לירושלים והביא איתו שור מלא בשר לקרבן. הכהנים מביאים אותו לקרבן והשור לא רוצה לזוז. היה שם עני אחד ואמר: אני יודע מה לעשות. היה לעני אגודה של עלים ירוקים. נתן את זה לשור לאכול. פתח פיך ! והיתה מחט תקועה לו בתוך הווושט ויצאה המחט. אם היו שוחטים אותו היה טריפה. אם יש נקב זה טרף. למה לא קונים סתם עופות, ולא קונים עופות שעושים

להם זריקות. כי הרבה פעמים הזריקה נתקעת בווושט וזה טרף. צריך לעשות את הזריקות בחלל החזה. בווושט זה מטריף אותו במקום. באו בלילה לעשיר הזה ואמרו לו: אגודת ירק שנתן העני לשור לקח לך את הקרבן.

בפסח יש בעייה שתדעו עם ההודו. עם הבשר המעובד יש בעייה לפסח. בתוך הגרון של ההודו, נותנים לו לאכול תערובת, שהיא חמץ גמור ואי אפשר לנקות את זה לגמרי, לכן, בפסח יש להזהר לא לאכול גרונות הודו בפסח. חלקים אחרים של ההודו כן אפשר לאכול.

פעם אחת באה אישה אחת לבית המקדש והביאה קומץ סולת. סולת זה קמח. היום זה משובש. סולת פירושו קמח שנטחן בריחיים מיוחדות ונוקה 13 פעמים. האישה הזו הביאה קומץ סולת. הכהן, לפי מזלה, גודל ידו של הכהן, הכניס את היד לתוך הסולת סוגר את היד בתוך הסולת, זה נקרא קומץ. זה הרגיז את הכהן, סולת ? בא בלילה המלאך גבריאל ואמר לו: אל תזלזל באישה הזו שהביאה את הקומץ סולת. בעיני הקב"ה זה נחשב יותר מכל הקרבנות שבעולם. קרבן של עני זה חשוב מאד.

◆ **מה היו מקריבים ?**

חלב ודם. לכן היום שעושים תענית, "חלבו ודמו". ריבונו של עולם, גלוי וידוע מלפניך שבזמן שבית המקדש קיים אדם חוטא מביא קרבן ואין מקריבים ממנו אלא חלבו ודמו. מה זה חלבו ? חלב. ודם של הקרבן, זורקים על המזבח. עכשיו שהתענתי נתמעט חלבי ודמי, יהיה רצון מלפניך כאילו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש ותרצני ברחמיך הרבים.

חלב דם, גימטריא, 84. מפה יצא סוד חשבון פ"ד תעניות לכפר העוון הידוע. אחהע=84. יש סוד עם הגרון. כי האותיות הן גרוניות.

◆ מה העניין חלב ודם ?

חלב זה מביא לאדם עצבות. מי שעולה במשקל נהיה כבד. הולך יותר לאט. ומצד שני בדם הוא הראשון להתקוטט. באה התורה ואומרת: תקריב את החלב ואת הדם. יוריד מהחלב שלו יוריד מהאוכל שלו ויוריד מהתענוגים, ויורד מהמרץ לפטפוטים.

בבית המקדש במזבח, בעוונותינו אין לנו בית מקדש ואין לנו מזבח, היה חוט סקרא. מה זה ? בחציו, היה חוט שמקיף את המזבח ב 4 דפנותיו. יש קרבנות שהכהן היה זורק את הדם מעל חוט הסקרא. ויש קרבנות שהכהן היה זורק את הדם מתחת לחוט הסקרא. הגמרא אומרת: אם היה מביא בקר או צאן, אם זה היה עולה מתחת לחוט הסקרא. חטאת מעל חוט הסקרא. ואם זה היה עוף. אז הפוף. חטאת של עוף מתחת לחוט הסקרא ועולה של עוף מעל חוט הסקרא. המפרשים תמהים, מה העניין ? יש הסבר.

בשור או צאן, מי מביא ? עשיר. עולה. עולה בדרך כלל נדבה. (חוץ מעולה על עבירה של עבודה זרה). עשיר הביא נדבה, הקב"ה אומר למשה תגיד לאהרן שישים את זה מתחת לחוט הסקרא. אבל כאשר העשיר מביא חטאת, או! סוף סוף העשיר התעורר. העשיר הבין שהוא חטא. את זה אני רוצה מעל חוט הסקרא. למעלה. אבל אצל עני זה בדיוק הפוך. עני מביא עוף, אם מביא זאת לעוון. הקב"ה יודע שתמיד הוא מתוודה אפילו על אחרים. אם העני החליט להביא עולה. מה זה עולה ? התנדב להביא יונה. כמו העני ההוא שהתנדב להביא יונה לבית המקדש, עני מביא תרומה ? את התרומה של העני אני אוהב אומר הקב"ה. שים את זה למעלה מעל חוט הסקרא. זו הסיבה.

יש פסוק שמי שאומר אותו, הקב"ה מוחל לו כל עוונותיו. אנחנו אומרים אותו פעמיים בשחרית. פעת אחת אחרי העקידה ופעם לפני "איזהו מקומן ?"

- **שחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני ה', וזרקו בני אהרן את הדם על המזבח סביב.**

- **מה יש בפסוק הזה ?**

הפסוק הזה בא לכפר על העוונות הכי מצויות. ושחט אותו, הכוונה ליצר הרע. כל אחד צריך לשחוט את היצר שהרע שלו.

- **מה זה ירך ?**

עוון של גילוי עריות.

- **מה זה מזבח ?**

אוכל.

שתזהר באוכל שאתה אוכל שיהיה טהור וכשר וחלק ונקי. ושלא יהיה בו גזל, תאווה, ומעשרות ותברך עליו. זה נקרא מזבח.

- **מה זה צפונה לפני ה' ?**

צפון זה זהב. הכסף שיהיה של יושר. אוטו של יושר. בגדים של יושר.

עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ-נִיחוֹחַ לה'

אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון ליבו לשמיים.

טבע האדם כשאומרים לו קח, אז הוא מביא את מלוא חופנו. אבל כשאומרים לו "תן" אז הוא מקמץ.

ידוע המעשה על מישהו שכמעט טבע וניסו להצילו. כמה שאמרו לו "תן את היד" הוא לא נתן את היד. עד שבא אחד ואמר לו: קח את היד והוא לקח את היד שנתנו לו.

כִּי כָל-שְׂאֹר וְכָל-דְּבַשׁ, לֹא-תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה ..

- **מה זה שיאור ?**

חמץ שטפח.

דבש אם אתה שם אותו באש הוא עולה לך בלונים עד למעלה. הקב"ה שונא את הנפוחים. עושים רוח. לא ברעש ה'.

- **למה המצה צריכה להיות כשרה ?**

מפני שאנחנו רוצים שלא יהיה שם אוויר מבחוץ.

אבל יש עוד פירוש. כל שאר וכל דבש.

◆ **מה זה מחמצת ?**

חמוץ.

עיסה אחרי לילה שלם היא חמוצה מאד. אז זה שאר.

ואל תהיה מתוק יותר מדי כמו הדבש.

עוונותינו עושים את הצרות שיש לנו ואת האסונות.

ביטול תורה. נורא. שיחות ללא צורך. על עזבם את תורתי.

דיבור בבית הכנסת.

שומרי התורה צריכים להזהר בכל דבר קטן. אם אנחנו מזלזלים בדבר קטן אז ברחוב מזלזלים בדברים גדולים.

✦ ✦ ✦

ה' יגזור עליכם גזירות טובות ויברך את כל המאזינים.

השראה שבועית-קלפים לפרשת ויקרא

רשימות

רשימות

רשימות

הסודות להצלחה שלך

לתת, לאהוב, לצמוח

www.yoursuccesstoolbox.com

סרקו לאתר

לכל החוברות באתר